

Sabah Sabah

– MESUT ÇİFTÇİ · 25 Eylül 2024

Bu sabah uyandığımda içimde bir öfke patlaması vardı, bir tür usanmış olma durumu, bir tür tiksinti, bir tür iğrenme, bir tür çaresizlik, bir tür tükenmişlik ya da tüm bunların hepsi birden. Bu kötü hissettiren duyguyu tarif edebilmek oldukça zor benim için. Duvarları yumruklamak, yapılmış her şeyi yıkmak ve dağıtmak istiyordum. Ancak tüm bunları yaparken şöyle de bir bilince sahiptim ki; sevdiğlerimi incitmemeliydim. Bu farkındalığa elbette tecrübelerimle ulaştım. Kısa ömrümden ilk kez kendimi kötü hissediyor değilim netice itibarıyla. Diğer öfke patlamaları anlarımda da bir şeyler yapmıştım ve öfke ile yaptığım bu davranışlarla sevdiğlerimi incitmiştim. Öfke patlamalarının sonunda ise bunun için çok ama çok pişman olmuşum. “Öfke ile kalkan zararlar oturur.” Sözü bizzat yaşamış ve ispatlamıştım. Ama bu kez böyle yapmadım. Öfkeliydim; içim içime sığmıyordu ve bir şeyleri yıkmak istiyordum. Gerçek şu ki bu öfkenin birden çok sebebi vardı ve çoğu sebepleri ise benim kontrolümün dışındaydı. Biliyordum ki ne yapsam olmayacaktı. Böyle bir durumda çevremdeki insanları incitmek ve kırmak beni daha çok çıkmaza sürükleyecek ve bataklıkta daha derine batmama neden olacaktı. Ancak bu farkındalık hiçbir işe yaramıyordu.

Yüz yirmi beş kilogram ağırlığında, yüz seksen dört santim boyunda, göbekli ve ikinci derece bir obez olarak yatağın içinde duruyordum. Kimdi bu varlık ve neden bu kadar çirkin yaratılmıştı? Franz Kafka'nın Gregor Samsa'sının sabahleyin bir böcek olarak uyanmasının nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordum. Aslına bakılırsa Gregor her sabah pis bir böcek gibi uyanmanın ne demek olduğundan habersizdi. Yatakta uyanıp oturduğum süre boyunca kendimden nasıl da keskin bir biçimde nefret ettiğimi bir kez

daha anladım. Ellerimden, ayaklarımdan, bacaklarımdan, gövdemden, göbeğimden ve vücudumda her ne varsa işte hepsinden ayrı ayrı nefret ediyordum. Kendi sesimi duymak istemiyordum. Kendi yansıمامı aynada görmek istemiyordum. Kendimden ve bana ait ne varsa işte hepsinden nefret ediyordum. Uyumak denilen şey dinlenmek içinse ben neden dinlenemiyordum? Vücudumun çeşitli yerlerinde çeşitli ağrı ve acılar hissediyordum. Kafamın içinde kontrol edemediğim dertler ve sıkıntılar dönüp duruyordu. Dün gece uyurken kendimi bu sabahtan daha iyi hissetmekteydim oysa. Artık sabahları daha serin oluyordu. Yataktan kalkar kalkmaz bu serinliği hissettim. Hatta burnumu çekmeye bile başladım.

Saate baktığımda güneşin doğmasına yaklaşık yirmi dakika olduğunu gördüm. Biraz acele etmem gerekiyordu. Apar topar lavaboya gittim ve abdest aldım. Ağzıma üç kere mi su vermişim, dirseklerimi de yıkamış mıydım, enseme mesh etmiş miydim? Abdest alırken bu aradakileri hiç hatırlayamıyorum. Ağzıma su verirken bir de bakmışım sol ayağımı yıkamaktayım. Peki, aradaki adımlar ne oldu? Yaptım mı yapmadım mı? Bu zaman kaymasını neden her defasında yaşıyorum. Aynı şeyi namaz kılarken özellikle de namazların farzlarını kılarken yaşıyorum. Tekbir getirim Fatıha Suresini okurken bir bakıyorum Ettehiyyatü okuyup selam vermişim. Nasıl oldu bu? Arada secde ettim mi, rükû ettim mi, ilk iki rekâtın arasında Ettehiyyatü okudum mu? Her defasında oluyor bu. Bu şeytanın bir vesvesesidir deyip önemsememeye çalışıyorum. Ama elbette kafama takılıyor bu durum. Çünkü karşılığı gerçekten çok ama çok korkunç. Yani abdestim geçerli değilse ya da namazım geçerli değilse ya da kabul edilmemişse ömrüm boyunca boşuna mı çabalamış olacağım? Yaptığım tüm eylemler, ibadet etmek için girdiğim tüm zahmetler boşa mı gidecek? Bundan daha korkunç ne olabilir? Cehennem dışında elbette. Biz insanlar yeryüzüne gönderilmişiz ve yaşamak adında bir eziyetin içine hapsedilmişiz. Açlık, acı, uykusuzluk, hastalıklar, geçim derdi ve aklınıza hangi olumsuzluk gelirse mücadele etmek zorunluluğumuz da var. Nefis denilen bir şeye sahibiz, günah işleyebileceğimiz bir dünyanın içerisinde yaşıyoruz ve bu hayat sona erdikten sonra yalnızca iki seçeneğimiz var; sonsuz azap ya da sonsuz mükafat, yani cehennem ve cennet. Bu çok korkutucu değil mi? Hapsedilmiş mahkumlar olmamız, kısıtlı seçeneklere sahip olmamız çok korkunç değil mi? Bu gerçeği reddetmenin ya da kabul etmemenin de elbette gerçeğe ve gerçeğin gerçekleşmesine herhangi bir etkisi yok. Ben namaz kılmak istemiyorum o zaman namaz kılmayayım demek gibi bir şansın ya da bir seçeneğin yok. Namaz kılmazsan azap göreceksin. Durum bu kadar da net aslında. Bende azap görmemek için sabah namazını kıldım. Aslında sabah namazına diğer vakit namazlarından daha çok özen gösteriyorum. Çünkü sabah namazında azabın dışında bir başka tehdit daha varmış. Şöyle ki sabah namazı Müslümanın sigortasıymış. Gün boyunca başınıza gelecek şerlerin ya da hayırların hangisinin başınıza gelip gelmeyeceği sabah namazını kılip kılmadığınıza bağlıymış. Bu bilgiyi öğrendikten sonra sabah namazlarına daha bir önem vermeye başladım. Hatta uyuyakalıp sabah namazını kılamadığım günler elimden gelse dışarı çıkmayacağım. Başıma bir iş gelecek diye ödüm kopuyor. Bu demek oluyor ki sabah namazını kılmamın nedenlerinden birisi de başıma bir iş gelmemesiydi. Gün aydınlanıyordu. Namaz kıldığım odanın pencerelerinden günün ilk ışıklarını görebiliyordum. Hissettiğim tüm bu olumsuzluklar “vesvese” olarak isimlendiriliyor ve bu vesveselere kulak asmamam salık veriliyor bana. Ama kulak asmama konusunda pek de başarılı olduğum

söylenemez. Namazın sonunda her namazın sonunda olduğu gibi dua ettim. Duamda da her namazın sonunda istediğim şeyleri istedim. Son on sekiz yıldır her namazımın sonunda aynı şeyleri istiyorum. İstediklerim ise on sekiz yıldır gerçekleşmiyor. Acaba diyorum kendi kendime bir şeyleri yanlış mı yapıyorum? Ya da yanlış şeyler mi istiyorum? Belki de yanlış bir şekilde istiyordum. Bir yerlerde bir hata varmış gibi hissediyorum ama nerde ve nasıl bir yanlışlık yaptığımı bilmiyorum. Normalde inancın ve inanmanın insana huzur vereceğinden bahsedilir. Ama ben huzur hissetmiyorum. Aksine huzursuzluk hissediyorum. Bunun neticesinde de; “Acaba yanlış bir şeyler mi yapıyorum?” diye kendi kendime sormadan edemiyorum. Neden huzur yerine huzursuzluk buluyorum? Bir yerde bir hata var ama nerede bulamıyorum. Ancak mesajı net olarak anladığımı farkındayım. Mesaj şu; Ya iman edersin; itaat edersin ya da sonsuz azabın içinde kıvranırsın. Bundan başka bir mesaj var mı? İman edeceksin ve imanının gereği olarak ibadet edeceksin. Aksi halde hem dünya da, hem kabirde hem de ahirette acı azabı tadacaksın. Bu çok stresli bir durum değil mi? İmanının ya da ibadetlerinin hakiki olduğuna ya da kabul edilip edilmediğine dair de bir ibare, işaret, alamet ya da iz yok. Yani ömrünce yanlış işleri ibadet sanmış da olabilirsin. Gerçekten beynim patlayıp kafa tasımdan dışarı çıkacakmış gibi hissediyorum.

Namazı kıldıktan ve duamı ettikten sonra kendimi aşırı stresli ve öfkeli hissediyordum. Normalde takılmayacağım şeylere bile takılmaya başlamıştım. Neden bu kadar kiloluyum, neden zayıflayamıyorum, bu tişört neden beni rahatsız ediyor, bu oda neden bu kadar dağınık? Bir de bu stresin oluşturduğu huzursuzluk da işin içine girince ve sakarlıkla da iş rayından çıkında iyiden iyiye kendimi kötü hissetmeye başladım. Elimi dokunduğum şey dağılıyordu. Sanki lanetlenmiş gibiydim. Hırsla mutfaktaki dağınıklığı toplamaya çalıştım. Sanki bu dağınıklığı toplamak hayatımı toplamak gibi olacaktı. Ama olmadı. Şiddetle davranmış olacağım ki bir bardağı kırdım, kırılan bardağın keskin parçası parmağımı kesti. Ben daha çok sinirlendim. Kötü bir kısır döngünün içerisinde gibiydim. Ardından kahvaltı ettim. Ama öfkeyle ve hırsla yedikçe yedim, yedikçe yedim. Sanki biraz önce aşırı kilolarından şikâyet eden kişi ben değil gibiydim. Kahvaltıdan sonra sakarlıkla yine her şeyi kırıp döktüm. Kendimi bir hışımla sokağa attım. Kendimi beğenmiyordum, kıyafetlerimi beğenmiyordum, yaşadığım yeri beğenmiyordum, sokakları, arabaları, apartmanları beğenmiyordum. Sanki bir şeyler olmasını istiyor, bekliyor ve umuyordum. Ama olmuyordu ve ben sabırsızlanıyordum. Kendimi çaresiz hissediyordum. Öfke ile çılgınlıklar yapmaktan korkuyordum. Pişmandım ve daha çok pişman olmaktan korkuyordum. Korku içindeydim, kaygı içindeydim, öfke içindeydim. Önce uzun uzun yürümek istedim. Ama geçen bir hafta çok yürüdüğümünden bacaklarım ağrıyordu, ayaklarım su toplamıştı ve acıyordu. Yürüyemeyeceğimi anladım. Zehrimi bir şekilde dökmeliydim. Yoksa zehirlenecektim, belki de ölecektim. Belki de birilerine zarar verecektim. Ne yapsam, ne yapsam diye düşünürken aklıma yazmak geldi. Kesinlikle yazmalıydım. Sonra bu düşüncemi eyleme geçirdim ve yazmaya başladım.

İlk başlarda derdimi anlatmakta zorlandım. Ardından yazdıkça rahatladım. Sırtımdaki yük boşaldı, zehrim döküldü satırlara. Öfke, nefret, üzüntü, pişmanlık, tiksinti hepsi birer birer terk etti bedenimi. Aslında terk etti demek sanırım yanlış bir ifade olur. İnerine çekildi desem daha doğru bir ifade kullanmış olurum. Satırlarıma son verirken artık yazının başındaki tüm olumsuzluklardan arınmış bir vaziyetteyim.

Belki bu da zihnimin bir tür savunma mekanizmasıdır bilemiyorum. Ancak yazacaklarım şimdilik bu kadar.